

De Amerikaanse vakbeweging op de glijbaan

Een van de bepalingen van de Taft-Hartley-arbeidswet in Amerika luidt, dat een vakbeweging die een contract heeft afgesloten, verantwoordelijk wordt gesteld wanneer de arbeiders in staking gaan. Staken wordt opgevat als contractbreuk en de vakvereniging, als contracterende partij, kan worden aangesproken voor schadevergoeding en boete, zelfs als de actie door de vakvereniging niet is erkend, in geval van een z.g.n. „wilde staking” dus.

Het is bekend, dat de U.M.W., de mijnwerkers-organisatie, waarvan John Lewis aan het hoofd staat, er in is geslaagd deze bepalingen van de nieuwe wet te omzeilen door in het contract een bepaling te doen opnemen, dat de arbeiders zich alleen verplichten te werken „zolang ze hertoe in staat zijn en zolang ze het wensen.” Deze bepaling in het contract van de U.M.W. is het meest omstrede punt geweest, voor de ondernemers heel wat moeilijker te slikken dan de gevraagde loonsverhoging. Maar tijdens de onderhandelingen over dit contract was de U.M.W. nu eenmaal in een buitengewoon sterke positie. Daardoor was het haar mogelijk deze bepaling in het contract te doen opnemen. De U.M.W. is er in geslaagd voorlopig haar sterke positie te bewaren, want geen stakingsverbod dwingt haar nog zich geheel aan de ondernemers te onderwerpen.

Feiten die spreken

„Naar U.P. verneemt zijn in de afgelopen week 30.000 man geregelde troepen uit Duitsland en Noord-Afrika in Frankrijk teruggekeerd. Deze troepen zijn thans gelegerd nabij Parijs, Rijsel, Lyon en andere plaatsen, die als mogelijke centra van onrust worden beschouwd.

Het besluit daartoe moet zijn genomen door de regering Ramadier. Niet alleen in Duitsland ook in Frankrijk is de bruikbaarheid van de „socialisten” in de regering, groot.

En verder bericht U. P.:

„dat grote aantallen ex-nazi's onder wie militairen van Rommel's Afrika-corps, in Indo-China voor de Fransen strijden tegen de Vietnamese nationalisten.”

Een correspondent van Associated Press merkt hierbij volgens Het Parool van 28 Nov. op, „het doet eigenaardig aan, dat zij grotendeels in Amerika vervaardigde uniformen dragen en bewaard zijn met geweren van Amerikaans fabrikaat.”

Zo zien we, dat niet alleen atoomgeleerden en vliegtuig-deskundigen uit fascisties Duitsland door de „democraten” gebruikt kunnen worden, ook de doodgewone nazi-soldaten worden door hen ingezet als het er om gaat, ontevreden-

Maar de U.M.W. is slechts een onderdeel van de Amerikaanse vakbeweging en het feit, dat het haar tot nu toe is gelukt zich met succes tegen de nieuwe wetgeving te verzetten, betekent niet, dat de vakbeweging als geheel dit kan doen. De A.F.L., de American Federation of Labor heeft zich onmiddellijk, zij het onder protest, aan de Taft-Hartley-wet onderworpen. De C.I.O. heeft eerst geweigerd, maar punt voor punt geeft zij toch aan de nieuwe eisen toe.

Van betekenis in deze ontwikkeling is een nieuw besluit, dat door een der grootste vakorganisaties, de tot de C.I.O. behorende United Auto Workers organisatie, is genomen. De U.A.W. is een internationale organisatie, die haar vertakkingen ook in andere Amerikaanse landen heeft. Op een onlangs gehouden conventie is de leiding er in geslaagd de volgende besluiten te doen aannemen:

1. Verbod om aan te sporen tot enige staking of boycot of er een af te kondigen, zonder uitdrukkelijke machtiging van het internationaal bestuur of van de voorzitter van de union.

2. Elke plaatselijke union is verplicht de „bepalingen van zijn contract uit te voeren” en ieder in de union te verbieden „een breuk van enig door een plaatselijke union aangegaan contract” aan te bevelen of te veroorzaken.

nen, die in verzet komen, neer te slaan. Ook het land van de „vrijheid”, Amerika, helpt daarin een handje. Met alle middelen zal het kapitaal-bezit veilig gesteld worden. Wie gelooft nog in het sprookje, dat de afgelopen oorlog een ideologische oorlog was?

SOLIDARITEIT

De Federatie van Bedrijfskernen, de I.F.B.K. verzoekt ons opname van het volgende bericht: Eén van de meest actieve strijdbare arbeiders, die reeds jarenlang op een zeer moeilijke post dapper de strijd volhoudt, is dezer dagen gebroodroofd. Hij hoopt binnen een week of zes een nieuwe werkkruis te hebben gevonden. Gedurende die tijd zit hij met een groot gezin in grote zorgen. Hier is solidariteit nodig.

Wie de I.F.B.K. in staat wil stellen onze kameraad door deze periode heen te helpen, storte zijn bijdrage op postrekening nummer 205330 ten name van Th. Harsman te Amsterdam onder het motto „Solidariteit”.

Werft nieuwe abonne's voor „Spartacus”

3. Elke plaatselijke union of vertegenwoordiger te verbieden voor de union op te treden zonder uitdrukkelijke machtiging van het internationaal bestuur of van de president.”

Deze bepalingen hebben blijkbaar ten doel de verantwoordelijkheid voor eventuele „contractbreuk” door de arbeiders op de plaatselijke afdelingen af te wettelen. In de Amerikaanse vakbeweging, die federalistisch is opgebouwd, is de invloed van de arbeiders in de plaatselijke afdelingen vaak nog vrij groot. De kans, dat een plaatselijke afdeling zich niet tegen een door de arbeiders gewilde actie zou verzetten, is dus vrij groot.

De nieuwe maatregelen wentelen echter het volle gewicht van de wettelijke maatregelen op de plaatselijke afdelingen en deze zijn natuurlijk niet in staat dit te torsen. Het gevolg zal zijn, dat niet alleen de centrale besturen, maar ook de plaatselijke afdelingen van de unions zich tegenover de acties van de arbeiders zullen moeten stellen.

De nieuwe, door de U.A.W. genomen besluiten brengen geen radicale verandering in de positie van de Amerikaanse vakbeweging. Zij bewijzen echter, dat de geleidelijke onderwerping aan het „democratisch fascisme” verder gaat.

Onder invloed van dit soort nieuwe arbeidswetgeving voltrekt zich bovendien in de vakbeweging zelf de centralisatie, die de toelichtingen de macht over het gehele organisme verschaft.

4e verantwoording Persfonds „SPARTACUS OP DE VESUVIUS”

Over de maand November mochten wij als vaste bijdragen ontvangen:

J. H. B. te Z. f.1.—, J. L. te A. f.0.50, S. H. te A. f.0.50, J. V. te A. f.1.—, J. de G. te A. f.1.—, J. de G. te A. f.2.50, H. G. L. te A. f.10.—, S. D. M. te A. f.2.—, B. N. te A. f.2.50, J. H. te A. f.0.50, Th. M. te B. f.7.50, P. K.—M. te B. f.5.—, S. O.—M. te B. f.7.50, O. S. te A. f.3.—, J. V. te A. f.10.—, O. A. te A. f.2.50, L. M. te 's G. f.10.—, B. B. te Z. f.2.—, Totaal f.69.—

Over de Postbus ontvangsten gelden: W. v. d. V. te A. f.1.50, E. W. B. te B. f.1.—, J. v. D. te H. f.10.—, R. L. W. te A. f.2.—, P. Z. te A. f.5.—, C. A. G. te R. f.6.10, L. M. te 's-G. f.11.65, Kam. S. te D. f.2.50, A. H. te R. f.0.55, Kam uit Antw. f.10.—, Totaal f.50.30.

Verder ontvingen we nog: F. de R. te R. f.2.50, J. B. te A. f.1.—, Kl. P. te A. f.1.50, M. S. te A. f.50, H. B. te A. f.1.50, Kam. uit Br. f.10.—, Week Abonné te 's-G. f.4.44, Maand Abonné te 's-G. f.4.05, J. T. te 's-G. f.1.03, Bijdrage f.0.30, G. de B. te 's-G. f.1.—, H. J. te 's-G. f.1.55, L. B. te 's-G. f.10.—, Totaal f.41.37.

Vorige verantwoording f.454.21, Totaal f.614.88. We zijn nu reeds vier maanden bezig het touw te knopen, dat ons van de Vesuvius moet afhellen. Het resultaat is niet onbevredigend. Maar laten we niet vergeten, dat van dit mooie totaal van meer dan f.600.— al ruim f.300.— gebruikt is moeten worden. Natuurlijk, het mocht aangewend worden, om de krant in stand te houden. En in de toekomst zal het voorlopig nog, nodig blijken, dat het persfonds zo nu en dan bijspringt. Voor ons een geruststellende gedachte te weten, dat we een groep toegewijde lezers achter ons hebben.

En voor hen moet het een voldoening zijn, op deze wijze het bestaan van hun blad te helpen verzekeren.

13 DECEMBER 1947

PRUS 12 CENT

Jaargang No. 49

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Grenzen der Theorie

Onder de invloed van de maatschappelijke ontwikkeling van de laatste twintig jaren, die de klassepositie en de organisatie van de klassenstrijd der arbeiders op veel punten zo geweldig heeft veranderd, is in de linkerhoek van de arbeidersbeweging een ernstige discussie begonnen. De organisatie van het kapitalisme heeft wel is waar de oude politieke bewegingen en de vakbeweging in zich opgenomen en heeft het verzet van de arbeiders daardoor gedwongen, nieuwe en meer op hun zelfstandigheid berustende wegen te gaan, maar daarmee is het verleden in de hoofden van de arbeiders maar niet in één slag verdwenen. En, al vervult thans b.v. de vakbeweging een rol, die tegengesteld is aan de proletarische strijd, zij doet het nog altijd voorkomen, alsof haar besturen arbeidersvertegenwoordigers zijn. Het is zelfs zo, dat de arbeiders zelf zich van die suggestie zeker niet ten volle hebben bevrijd. In veel gevallen gaan zij de zelfstandige, z.g. wilde, strijd wel in, maar wanneer zij constateren, dat hun vakorganisatie aan de andere kant staat, dan rijst bij de zwaksten een gevoel van twijfel of hun eigen houding wel juist is. Bij de sterkeren groeit een gevoel van te worden verraden door „de bonzen”. Politieke stromingen, die zich uitvegen voor revolutionair, zijn op dit punt vaak niet verder. Zij bevorderen, waar het kan, de gedachte, dat er voor de „verraders” andere leiders in de plaats moeten worden gesteld, op wie de strijdbereide arbeiders kunnen vertrouwen. Nieuwe leiders, die de organisatie weer dienstbaar zullen maken aan de strijd en die de kassen voor stakers- en actiegelden open zullen stellen. De zelfstandig begonnen actie wordt daardoor steeds weer voor de vraag gesteld, of er geen-vakbondsbesturen in gemengd moeten worden, of de actie niet overgedragen kan en moet worden aan de bonden.

De vakbondsbesturen hebben in deze natuurlijk hun geheel eigen wijze van optreden. Tegen hen, die „ontust willen stoken”, niet alleen in de eigen organi-

satie, maar ook in de maatschappij, die beheerst moet zijn door de wil tot wederopbouw, geldt het oude werkgeversbeginsel: „uitsluiten”. Zij, aan de top het hele organisme beheersende, slingeren de banbliksems van roeyementen en kunnen daarmee hun organisatie „beschermen”. Komen er ongewild wilde acties, dan drukken zij die dood, of doen een beroep op de oude begrippen bij de arbeiders. Zijn die begrippen in voldoende sterke mate aanwezig, dan tonen zij zich bereid, de onderhandelingen van de stakingsleiding over te nemen en zorgen voor een spoedige likwidatie van de strijd. In elk geval eisen zij van de arbeiders onderwerping aan de door de bondsbesturen, als „arbeidersvertegenwoordigers”, gesloten collectieve contracten.

Zo blijkt duidelijk, dat deze oude denkvormen voor de strijd niet anders dan nadelig kunnen zijn.

Hiervan uitgaande en vaststellende, dat de strijd om een centje meer of minder in de door het georganiseerde kapitaal beheerste maatschappij weinig of geen perspectief meer biedt, wordt door anderen in de linkerhoek van de arbeidersbeweging het op zich zelf juiste begrip, dat de arbeiders het zelf moeten doen, zelf de strijd moeten voeren en in handen houden, tot een dwaze vorm doorgevoerd. Zij zeggen: de strijd gaat om kapitalisme of communisme en het laatste is alleén dan te verwezenlijken wanneer er welbewust wordt gestreden om de beheersing van het productieapparaat. Alleen, wanneer de georganiseerde bedrijfspersonelen zich daarvan bewust zijn en hun comitees of raden door dat begrip worden gedragen, heeft het arbeidersoptreden wezenlijke maatschappelijke waarde, als strijd om het communisme.

Het zweren bij het oude, het niet theoretisch verwerken van de verschijningsvormen van dit georganiseerde kapitalisme, voert ongetwijfeld tot nederlagen voor de arbeidersklasse, levert haar steeds weer uit aan vijandelijke klasse-organen. Maar eventueel geldt dat voor die revolutionaire socialisten, wier theo-

rie niet uitgaat van de dagelijkse klassenstrijd, maar, die abstract uitgaat van de vraag, welke inzichten de arbeidersklasse behoeft voor de vestiging van het communisme. In die theorieën mist men de werkelijke klassenstrijd en bij haar belijders is daarom ook afwezig het ernstige verlangen deel te nemen aan de strijd van nu. Zij zullen theoretiseren en verder moeten de arbeiders het maar zelf doen. Is het nodig te zeggen, dat daardoor een scheiding ontstaat tussen de strijdende klasse, met alle fouten en tekortkomingen, die daar nog heersen en de theoretici, die angst kennen voor elke strijd en elke organisatie, die niet voor honderd procent beantwoordt aan het door hen noodzakelijk geachte?

De theorie kent haar grenzen. Zij is onmisbaar in de klassenstrijd. Steeds uitgaande van de maatschappelijke toestanden, het ontwikkelingsproces dat het kapitalisme, doormaakt, en het bewustwordingsproces dat de strijdende klasse doormaakt, kan zij krachtig bijdragen aan de bevordering van de komst van het communisme.

Maar wie met die inzichten gewapend is, weet dat zijn theorie deel is van de strijd zelf. Hij begrijpt, dat de klassenstrijd niet geboren wordt uit de theorie, maar de theorie uit de strijd. Waarbij natuurlijk de éne arbeider vroeger, de andere later de werkelijke diepe betekenis van de strijd duidelijk wordt. Daardoor beseft hij ook, dat hij midden tussen de strijdende behoort te staan en al zijn kennis ten dienste moet staan van de klasse, óók in de strijd van nu.

Daarom bevorderen wij de pogingen die de laatste maanden worden ondernomen om tot vorming te komen van werkelijk revolutionaire propaganda-kernen in de bedrijven zo van ganser harte. En wij zijn er ons van bewust, dat kameraden, die deel uitmaken van zulke kernen het verlangen moeten bezitten ook stuwend in de strijd werkzaam te zijn. Zij willen daarmee noch een kernorganisatie op zich zelf dienen, noch een politieke beweging. Hun werken en hun theorie staan slechts in dienst van de klasse en zijn er op gericht, op welke wijze ook, het zelf handelen en het zelf organiseren te bevorderen.

Wie in de praktijk van de klassenstrijd

staat, weet, dat het eigen optreden van de arbeiders langs vele wegen gaat. Het is lang niet zeker, zelfs niet waarschijnlijk, dat overal op den duur nieuwe en voor de volle honderd procent aan het doel beantwoordende bedrijfs- en klasseorganisaties door eveneens voor de volle honderd procent bewuste arbeiders zullen worden gevormd. De laatste maanden hebben wij in verschillende acties kunnen constateren, dat arbeiders die tot strijd werden gedreven, gebruik maakten van in de bedrijven, bestaande organisaties die ze zelf nog min of meer beheersten. Bedrijfskernen, verkozen om de naleving te controleren van sociale bepalingen en bestaande uit leden van diverse vakbonden, groeiden uit tot stakingsleidingen van het personeel. Zo gaat het in de klasenstrijd. Men benut alles wat men meent te kunnen gebruiken en ondertussen blijkt de arbeiders wie in dergelijke organen werkelijk strijdbare figuren en met huid en haar aan het oude verknocht zijn. De arbeiders moeten nu eenmaal vorm geven aan hun optreden en dat vindt op allerlei wijze plaats.

En juist zo, in de strijd, groeit de wil bij de arbeiders om de organen die zij kunnen beheersen en waarin hun vertrouwensmannen zitten, voortdurend te zuiveren en effectiever te maken.

Daarbij groeit, door de positie die de vakbonden innemen, het inzicht, dat de bonden allen buiten de strijd moeten worden gehouden, omdat zij alleen de strijd en de strijdeenheid kunnen schaden.

Gelijktijdig groeit ook het inzicht, dat de strijd om een beter loon, beter in verband met het prijspeil, niet alleen steeds achter de feiten aanhobbelt (dat, om een reeds vroeger gemaakte vergehijking te gebruiken, de lonen de trap en de prijzen de lift nemen) maar in feite slechts de sluier is, waarachter het probleem van een betere behoeftenbevrediging der arbeiders schuil gaat.

Daardoor worden de arbeiders steeds sterker met de neus op de feiten gedrukt, dat hun strijd er één is inzake de productie en de distributie zelf, een strijd om de beheersing van het gehele economische leven.

Zó gaat de strijd. Zó zal de arbeidersklasse tot inzicht en georganiseerde eenheid van optreden komen. En vóór wie dit inzicht, zijn er telkenmale momenten, dat hij vol innerlijke warmte tot het besef komt, dat hij goed werk in de klasse verricht.

**Theorie en praktijk
gaan samen
werf nieuwe**

abonnés

De Franse arbeiders op mars

Nog steeds golven de stakingen door Frankrijk. Belangrijke groepen arbeiders sluiten zich telkens, weer bij de stakers aan, vaak in hun bedrijven er toe besluitend uit solidariteit met andere arbeidersgroepen in stad of district, die reeds in staking zijn. Andere weer komen er toe, na opgeroepen te zijn door de leiding van hun vakbond. Zo zijn Vrijdag 5 Dec. 2 miljoen ambtenaren door hun bonden opgeroepen, als een waarschuwing aan de regering, 5 dagen lang het werk neer te leggen. De overige bonden van overheids-personeel besloten, Maandag, 8 Dec., 2 dagen te staken. Daarentegen nemen andere grote groepen arbeiders in Parijs en elders het werk op, nadat hun eisen (waarvan de kern een 25 pCt. loonsverhoging is) waren ingewilligd. De kantoorbedienden, die tot de staking hadden besloten, bleven aan het werk want reeds voor de vastgestelde datum werden hun eisen toegestaan.

In dit beeld erkennen we de grote loonbeweging van de gehele werkende bevolking van Frankrijk, die allen, tot de laatste toe, grijpt en meesleurt in één grote golf. Hoe stom zijn toch de perskoelies van onze dagbladen, vooraan „Het Parool” en het „Vrije Volk” dat ze dit alles willen toeschrijven aan de „drijfveren” der communisten. Zij zijn zo verdiept in hun „geleide economie”, zo ver weg van de ellende, die juist door deze „economie” aan de werkende bevolking wordt opgelegd, dat ze alle yerstand verliezen als door de actie der in verzet komende arbeiders, hun mooie ideaal aan diggelen wordt geslagen.

Bij de eerste stoot, die de arbeiders aan het wankelende gebouw van de democratisch gecamouflerde kapitalistische uitbuiting geven, solidariseren zij zich met Ramadier, Schuman en de Gaulle. Ja ook met de Gaulle, want allen vormen samen één front tegen de strijdende arbeiders. Het

Antithese

klasse, die om de productie te doen lopen, de arbeidskracht van de werkers koopt, hen uitbuit. Elke strijd van de arbeiders tegen die uitbuiting is in zijn diepste wezen een verzet tegen deze maatschappelijke grondslagen en moet uiteindelijk een strijd tussen de beide klassen worden over de vraag, wie de productiemiddelen beheersen zal, de bourgeoisie of het proletariaat.

„De geschiedenis van alle samenleving is tot dusver een geschiedenis van klassenstrijd” was de eerste les, die ons werd verklaard in het Communistische Manifest, dat Marx en Engels in opdracht van de Communistenbond, als internationale arbeidersvereniging, in 1848 schreven.

Niet een verzoening van de klassen, maar het uitvechten van de klassenstrijd slechts kan tot de synthese, het opgaan van de samenleving in een hogere maatschappelijke orde, leiden.

Het slot van het tweede hoofdstuk van dit C.M. bracht de voorspelling van de uitkomst van deze laatste der klassenstrijden en van de onvermijdelijke overwinning van het proletariaat. Het luidt:

„Zijn in de loop der ontwikkeling de klassenverschillen verdwenen en is alle productie in de handen der verenigde individuen samengekomen, dan verliest de openbare macht haar politieke karakter. De politieke macht in de eigenlijke zin is de georganiseerde macht van een klasse voor de verdrukking van een andere. Als het proletariaat in de strijd tegen de bourgeoisie zich verenigt, moet tot een klasse, door een revolutie zichzelf tot een heersende klasse maakt, en als heersende klasse haar macht gebruikt om de oude productieverhoudingen op te heffen, dan heft het met deze productieverhoudingen de bestaansvoorwaarden van de klassentegenstelling, van alle klassen hoegenaamd en jaarmede zijn eigen heerschappij als klasse op. In de plaats van de oude burgerlijke maatschappij met haar klassen en klassentegenstellingen treedt een gemeenschap, waarin de vrije ontwikkeling van een ieder de voorwaarde is tot de vrije ontwikkeling van allen”.

De kapitalistische klassenmaatschappij is als uitbuitingsstelsel meer dan welke voorafgegane maatschappelijke orde.

belooft wat, als straks ook in ons land de arbeiders de strijd beginnen, moeten beginnen, als ze niet steeds dieper willen wegzinken in de ellende.

Het kan overigens geen kwaad, als de heren zich reeds zo vroegtijdig in de kaart laten kijken en ze maken zich alleen maar belachelijk als ze juichen wanneer grote groepen van Franse arbeiders het werk weer opnemen, waaruit zij dan afleiden, dat de communisten het verliezen.

De Franse arbeiders zien het als een overwinning, wanneer hun eisen zijn ingewilligd en dat is het belangrijkste. De geleide economie in Frankrijk, deze poging om door economische dwangwetten het levenspeil der arbeiders zo laag te houden, dat het kapitaalbezit in snel tempo kan worden vergroot, komt op de glijbaan der inflatie.

Voortdurend nieuwe acties der arbeiders kunnen niet uitblijven, met de beste kansen voor nieuwe successen van de massabeweging. Grote gebeurtenissen als deze massale stakingen, laten een diepe indruk bij de arbeiders achter. Ze zullen gaan beseffen, tot veel meer in staat te

Synthese

schappelijke orde vol belangentegenstellingen. Alleen belangentegenstellingen? Er wordt ongetwijfeld veel over besproken, maar in de diplomatie en de gehele kapitalistische politiek dienen, zoals bekend woorden alleen om de gedachten te verbergen.

In werkelijkheid beheerst allen maar één beginsel, n.l. winst en macht. De verschillende methoden om het doel te bereiken zijn in de allereerste plaats bepaald door de ontwikkeling van de productiekrachten. Deze ontwikkeling bracht methoden van vrije concurrentie, staatsbescherming van handel en nijverheid, geleide economie en staatskapitalisme. Alle methoden werden en worden op hun tijd aangewend. De gang van de kapitalistische historie wijst echter, met sprongen en terugvallen, in de richting van geleide economie en staatskapitalisme, zolang niet de arbeidersklasse definitief deze geschiedenis-fase afsluit. Vooral die landen wier modern-kapitalistische ontwikkeling vrij laat is aangevangen en de landen, die door oorlogen of andere omstandigheden in de voortdurende belangentegenstellingen, de moeilijkste, meest wankelende posities innemen, zijn genoodzaakt de jongste methoden, die van door de staat geleide economie en staatskapitalisme, te hanteren. En de zich in machtiege blokken samentrekkende elkaar tegen-gestelde, machten; die in twee wereldoorlogen op elkaar botsten, waarvan wij nu getuigen en slachtoffers waren dwingt de „leiders” de productie vooral te richten op een voortdurende oorlogsvoorbereiding, op een gereed zijn voor de volgende militaire botsing.

De antithese tussen de machthebbers, dwingt hen de andere antithese, die tussen uitbuiters en uitgebuitenen, voortdurend te verscherpen. Dwingt hen nog meer, niet de voorziening van de gemeenschap na te streven met noodzakelijke producten, maar de behoeften der gemeenschap te verwaarlozen om eigen imperialistische macht te vergroten.

Elke poging, de „eenheid” van een natie te vestigen, is daarom het tegendeel van eenheid, het is de uitwerking van de tegenstellingen in het kapitalisme, de antithese. Met andere woorden: elk kapitalistisch plan tot wederopbouw en elk berop om daaraan medewerking te verlenen, is voorbe-

zijn, dan alleen maar tot loonacties, waarvoor zelfs een regering moet zwichten.

Het geweldadige optreden der regering tegen de nog overal voortdurende stakingen geeft daartoe aanleiding genoeg. Uit alle delen van Frankrijk komen berichten, dat politie en troepen de arbeiders uit de door hen bezette mijnen, fabrieken of spoorwegstations verdrijven, maar ook dat deze door de arbeiders heroverd worden, Marseille is als in staat van beleg; in St. Etienne beheersen de stakers de stad en patrouillerende stakers nemen de ordedienst over. Hier, en in vele andere plaatsen is de loonstrijd uitgegroeid tot een machtsstrijd. Wie kan zeggen, of zich hierbij niet opnieuw de honderdduizenden, die het werk hebben hervat nadat hun eisen waren ingewilligd, zullen aansluiten?

Intussen worden ook de communistische leiders door de golf van activiteit der massa's gegrepen. De respectabele figuren, die, als burgermeester, politieprefect, leden van het parlement, en destijds zelfs van de regering, bedrijvig genoeg waren om de burgerlijke ordening

leiding van het komende nieuwe militaire conflict. Daarom moet overal, ook daar waar dat soms nog anders lijkt, de machtsversterking en de gezagsversterking door de heersers worden nagestreefd. In dit verband is het opvallend, dat Amerika enerzijds aan Europa te verstaan geeft, dat het er prijs op stelt, dat tegenover zijn Marshall-plan-hulp, door Europa een wat vrijer bedrijfsleven en een wat getemperde nationalisatie-politiek wordt gesteld, maar dat het anderzijds in eigen land weer neigt naar een geleide economie.

De vrijheid, die het in de Europese economie wenselijk acht, gaat bovendien slechts zover, als de straks binnenrollende dollars aan de Amerikaanse financiers en reuzenbedrijven nieuwe winst en machtsmogelijkheden zullen verschaffen.

Maar dit verlangen naar groter vrijheid in het Europese bedrijfsleven ten bate van het Amerikaanse kapitaal, wordt toch direct begrensd, door de noodzaak van een sterk gezag, een autoritair en vooral arbeidsdisciplinair gezag in verband met de oorlogsvoorbereiding. De steun aan Franco, de sympathie voor de Gaulle, zijn daarvoor de bewijzen.

Al heeft het staatskapitalistische Rusland in zijn machtsstreven tegenover de imperialistische tegenstander andere pijlen op zijn boog, ook de Russische arbeiders en de arbeiders van de landen, die in de sfeer van zijn regiem leven, treft zowel de verscherpte uitbuiting, als het autoritair en arbeidsdisciplinair gezag.

De strijd tegen de uitbuiting neemt daarom voor de arbeidersklasse internationaal steeds meer het karakter aan, van een strijd om de beheersing van de productiemiddelen, een strijd vooral tegen de mede in de staat georganiseerde macht van de klasse-vijand. Zij moet tegelijkertijd worden, een strijd tegen het kapitalistisch gezag en dus tegen de staat. Een strijd tegen de kapitalistische wederopbouw, ook wanneer die gepropageerd wordt onder de leuze van socialisatie door de Staat en zijn organen.

De komende klassenstrijd gaat uiteindelijk om de vestiging van een gemeenschap van vrije en gelijke producenten hetgeen alleen verwezenlijkt kan worden, wanneer de werkers internationaal de productiemiddelen zelf zullen beheersen en beheren. Dat is dan de uiteindelijk synthese, die uit de antithese te voorschijn treedt.

te handhaven, zijn niet meer te herkennen. De obstructie, gevoerd door de bijna 200 communistische kamerleden, toen de worgwetten, ter onderdrukking der stakingen, er doorheen gejaagd werden, heeft de aanneming er van niet kunnen tegen houden. Een bewijs te meer, dat niet in het parlement de kracht van het proletariaat ligt. Maar ze hebben zich openlijk met de strijdende massa's gesolidariseerd en daarbij ook — hoe kon het anders —, het nette burgermans-jasje uitgetrokken. En er is meer. „De Waarheid” weet triomfantelijk te melden, dat communistische kamerleden in de eerste rijen meevechten, als het er om gaat, door politie en militairen bezette mijnen en bedrijven te heroveren. Is dat alleen, omdat men in Moskou, op z'n zachtst gezegd, geen bezwaar heeft tegen de massa acties in Frankrijk, die ten slotte toch een geduchte slag betekenen tegen de dollar-politiek? Of heeft het enthousiasme der strijdende arbeiders ook zijn uitwerking gehad?

Wij zullen het ene niet over het hoofd zien, maar ook het andere niet onderschatten. Zeker, Rusland is als grôte mogendheid een kracht in de wereld. Voor fanatieke stalinisten is het zelfs meer, is het hun ware vaderland. Wie zich als soldaat van dit vaderland in de strijd begeeft, zal ook moed moeten tonen. Maar de nu nog grotendeels sluimerende kracht van het proletariaat is groter; ze zal ten slotte ook het stalinistische Rusland moeten overwinnen. In Frankrijk zien wij een begin van strijd, waarin het proletariaat zijn krachten toont. Wie midden in deze strijd staat, wordt meegesleurd, ook de leiders der stalinisten.

Zeer zeker bestaat het gevaar, dat de Franse stalinisten, georganiseerd en gedisciplineerd in hun partij, de actie der arbeiders geheel tot hun eigen actie makende, de strijd der arbeiders zullen beheersen. Dat ze deze actie gebruiken om zich zelf in het zadel, d.w.z. in de regering te helpen. Maar de arbeidersstrijd in onze tijd heeft zijn eigen wetmatigheid. Hij vereist organisatie van en door de arbeiders zelf, en hij doet in het bewustzijn der arbeiders een besef van hun kracht en macht groeien, waardoor ze ook tegen eventuele toekomstige stalinistische heersers de strijd durven aanbinden. Het verloop van de Russische revolutie behoeft zich in een West-Europese revolutie niet te herhalen.

Het is goed, deze dingen nu reeds te zeggen, want straks komen we in geheel West-Europa voor dezelfde beslissing te staan. Ook dan kunnen wij niet anders beslissen dan nu, geheel en al aan de zijde der strijdende arbeiders te staan, — het is onze eigen strijd, of de stalinisten er een leidende rol in vervullen of niet. Wij vertrouwen op de kracht van het proletariaat, dat, als het zijn kracht kan ontplooiën, ook het stalinisme baas zal worden.

Brief uit Frankrijk

De gigantische strijd van de Franse arbeidersklasse tegen de kapitalistische overheersing en uitbuiting heeft vrijwel feders aandacht. We weten, dat achter deze strijd gedeeltelijk een politieke achtergrond zit, n.l. de strijd om imperialistische invloedssferen tussen Amerika en Rusland, vertegenwoordigd door de Gaulisten en Stalinisten. Dat neemt evenwel niet weg, dat de strijd in Frankrijk, geboren uit de grote nood der werkers, stellig belofte inhoudt. Er ontstaat n.l. een derde macht, die noch het Amerikaanse, noch het Russische imperialisme kan en wil aanvaarden. Dit kunnen we lezen uit een brief van een Franse kameraad uit de stad Asnières vlak bij Parijs. Hij schrijft n.l. het volgende: 1)

De laatste weken hebben de kolenprijzen zich verdubbeld, wat tot gevolg heeft, dat andere prijzen (electriciteit, industrie, trein enz.) ook moeten stijgen. Dit vergroot steeds meer de ellende van de werkers met het gevolg dat er voortdurend stakingen uitbreken. Deze worden over 't algemeen geproclameerd en begonnen door het Anarcho-Syndicalistisch vakverbond, de C.N.T. Het Stalinistisch vakverbond, de C.G.T., is dan wel verplicht te

volgen, wil het geen geweldig ledenaantal verliezen.

Hieruit blijkt dat de leiders der officiële vakbonden de leden niet meer in hun macht kunnen houden. De arbeiders gaan zich zelfstandig verzetten, als de vakbeweging niet mee wil doen.

Doch lezen we verder:

Of er een gewapend conflict zal uitbreken weten we niet, doch de mogelijkheid bestaat, want zoals jezelf constateerde, worden we bedreigd van twee kanten. Enerzijds is er de Gaulle, die de moeilijkheden uitbuit en de burgers veiligheid verzekert tegen het communistisch gevaar. Hij belooft de economische moeilijkheden op te lossen en Frankrijk naar gelukkiger tijden te brengen. Daardoor kreeg hij 33 pCt. der stemmen. Wij weten echter, hoe zijn politiek zal zijn. Hij is een militair en zal Frankrijk naar een oorlog leiden. Hij zal de ellende der arbeiders vergroten door een groot leger te vormen. Onze betrekkelijke vrijheden zullen verdwijnen en Frankrijk zal een groot concentratiekamp worden voor communisten, anarchisten en alle andere revolutionairen.

Anderzijds zijn er de Stalinisten, die ook een belangrijke macht vertegenwoordigen. Maar ook hen moeten we vrezen,

want kameraad, je weet zo goed als ik, dat het Stalinistisch regiem ook onze individuele vrijheden zal wegvagen en het zal verplichte arbeid voor de staat en voor Rusland invoeren.

Nu ontstond er een derde macht, die alle socialisten en revolutionairen groepeerde, welke noch de ene, noch de andere dictatuur wil accepteren. Met enthousiasme heb ik mij aangesloten bij die macht, en hoop dat het ons gelukken zal een dictatuur van de Gaulle of van Thorez te verhinderen.

Het is juist, dat een derde deel der Fransen geweigerd heeft te stemmen. Jammer genoeg zijn het niet allemaal anti-parlementairen.

Grótendeels zijn het mensen, die beide machten vrezen en het vertrouwen in de politieke partijen verloren hebben. Als zodanig stemt het toch hoopvol.

Tot zover deze brief. Er blijkt duidelijk genoeg uit, dat de Franse arbeidersklasse zich niet zonder slag of stoot over zal geven, noch aan de Gaulisten, noch aan de Stalinisten. Ze beginnen in te zien, dat de bevrijding der arbeiders niet kan komen door partijmacht, doch uitsluitend door de arbeiders zelf. Of het zal gelukken, weten wij niet, maar de strijd in Frankrijk biedt perspectieven.

1). Men houde er rekening mee, dat de brief van 11 Nov. '47 is.

Nederland brengt beschaving

Aan het optreden van de Nederlandse bezettingstroepen op Zuid-Celebes wordt, na het politionele optreden op Java en Sumatra, nieuwe roem toegevoegd.

Het Parool van 28 November brengt daarover in bijzondere correspondentie nieuwe berichten.

Deze correspondentie gaat in hoofdzaak over de toestanden waaronder de Nederlandse dienstplichtigen daar moeten leven. Dat is lang niet fraai. Verder wijst Het Parool er op, hoe vooral ook financieel deze militaire actie door de Nederlandse staat niet kan worden volbracht en verwaarlozing van de dienstplichtigen het gevolg is.

Maar waar wij in het bijzonder de aandacht op willen vestigen is de overweldigende methode van de Nederlanders die op Oost-Java wordt toegepast. Woordelijk schrijft Het Parool:

„Dikwijls lopen de soldaten patrouille om in de kampongs naar wapens te zoeken. Gewapende mannen, die men onderweg tegenkomt, worden zonder pardon neergeschoten.”

Is het wonder, dat in de door de Nederlandse troepen „bevrijde” gebieden, de invloed van de republiek weer dagelijks toeneemt?

Maar het meest schandalige feit moest dezer dagen de z.g.n. Nederlands-Indische regering zelf publiceren.

Op 23 November vertrok uit Bodowo

so een trein, o.m. bestaande uit een dertal goederenwagens met een transport arrestanten, gevangenen of leden van het republikeinse leger of van..... terroristenbenden. Bij aankomst van de trein in Soerabaja waren 16 arrestanten overleden, wegens het ontbreken van de nodige verzorging.....

In 1943 werden in Vught een 70-tal vrouwen gedurende een dag en een nacht in één cel geperst, zo dat de deur met geweld moest worden toegedrukt. Enige vrouwen stierven of werden krankzinnig. Wat is er met deze 100 gevangenen gebeurd, waarvan 46, bijna de helft om het leven kwamen?.....

Wie in Nederland niet als dienstplichtige naar Indonesië wil gaan, zal voor het vervolg zwaarder worden gestraft, te weten: „vier jaren”.

Twee zijden van dezelfde medaille.

PERSBERICHT

De Officier van Justitie heeft het Weekblad „De Vlam” in de persoon van de heer Tom Rot gedagvaard om op 18 December a.s. te verschijnen voor de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam.

Hem wordt ten laste gelegd het opzettelijk beledigen van het openbaar gezag.

Deze vervolging heeft betrekking op een plaat en een hoofdartikel in genoemd weekblad naar aanleiding van de gebeurtenissen rondom de Pasoendanbeweging.

Spartacus conferentie

Op Zaterdag en Zondag 27 en 28 December houdt onze bond wederom een bondsconferentie. Deze conferentie, zal, behoudens een huishoudelijke zitting, ook toegankelijk zijn voor sympathiserenden.

Op Zaterdagavond, 8 uur, wordt een vriendschapsavond gehouden, waar de kameraden de gelegenheid zullen vinden nader met elkaar kennis te maken. De avond moet door ons tezamen worden verzorgd, de Amsterdammers zijn daarvoor reeds aan het werk. Op anderen wordt gerekend. Er is een piano aanwezig.

De huishoudelijke zitting begint Zaterdag om 5 uur.

De zittingen van Zondag zijn ook voor de sympathiserenden toegankelijk. Het uur van aanvang van deze bijeenkomsten wordt nader bekend gemaakt.

De agenda luidt:

De huidige politieke verhoudingen en de taak en betekenis van Spartacus.

Hierover worden twee inleidingen gehouden.

a. het politieke gedeelte.

b. het economische en organisatorische gedeelte.

Sympathiserenden, die de conferentie willen bijwonen, worden verzocht zich te wenden tot Spartacus postbus 7046, Amsterdam Zuid 2.

Zij ontvangen bijtijds bericht, en toegangsbeijws.

Bij tijdige opgave kan voor inkwartiering worden gezorgd.

De organisatie commissie.

20 DECEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

7e Jaargang No. 50

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam” postgiro 168797 te A'dam

Macht en Vrede

De conferentie van de ministers van buitenlandse zaken van Amerika, Engeland, Rusland en Frankrijk te Londen, die nu reeds wekenlang bezig is, om tot een overeenkomst te geraken over een vredesverdrag met Duitsland en Oostenrijk, is in al die tijd niet verder gekomen, dan toen ze begon. Dat is precies wat er van verwacht werd. Men wist reeds vooraf, dat het niet tot een overeenstemming tussen Rusland en de andere landen kon komen en verwacht dus ook van deze conferentie geen resultaten.

Vraagt men, wat er wel van wordt verwacht, of welke zin deze conferentie nog heeft, dan is het antwoord niet met een paar woorden te geven. Misschien is men er niet geheel naast, als men deze Londense conferentie ziet als een laatste uitloper van een politiek, die getracht heeft door de wereldorganisatie der Verenigde Naties (U.N.O.), tot internationale regelingen en schikkingen te komen, waardoor de vrede tussen de volkeren zou worden verzekerd. Althans, vlak na de oorlog was het verlangen naar vrede overheersend; naar vrede tussen de overwinnaars dan, want dat de overwonnen landen moesten worden onderdrukt en vertrappt, dat behoorde bij dit „vredes-ideaal”.

De staatshoofden — Stalin, Roosevelt, Churchill — hadden zelf spoedig een meer „realistische” voorstelling van de vrede, die na de overwinning moest komen. Toen zij in Yalta en Potsdam bijeen kwamen, werd de macht, die elk van hen in de oorlog had ontwikkeld, gewogen en daarna de verdeling van de buit in grote trekken gefixeerd.

Welke gebiedsdelen zij door hun legers zouden bezetten, hoeveel goederen en fabrieksinstallaties ieder van hen uit de overwonnen landen mocht weghalen en hoe groot het aandeel van elk zou zijn in de herstelbetalingen, die de overwonnen landen in de toekomst moesten opbrengen. De realistische kijk van deze drie staatshoofden is geheel en al in overeenstemming met de opvattingen, die de heersende klasse, overal in de wereld, van de vrede heeft. Macht als

grondslag van de vrede; kan er een hechtere basis zijn? Zo groot mogelijke macht van het eigen land. Als het dus om de verdeling van buit gaat, als dus nieuwe macht aan de bestaande machten kan worden toegevoegd, zorg er dan voor dat de concurrent er niet sterker door wordt dan het eigen land.

In deze geest hebben de „grote drie”, als waardige vertegenwoordigers van de heersende klassen, het fundament van de „Vrede” gelegd. Een vrede, die op macht berust. Geen moment zijn de grote landen van dit principe afgeweken. Ook niet, toen zij het initiatief namen tot de oprichting van de U.N.O., die de functie van een soort wereldparlement moest vervullen. Zoals in de verschillende naties de werkelijke macht niet in de parlementen berust, maar uitgeoefend wordt door de bestaande politieke-, militaire- en economische machtsorganisaties, zo is ook aan de U.N.O. alleen maar de taak toebedeeld om moeilijkheden en geschillen tussen de kleinere naties te bepraten, en als het kan, op te lossen. Ook dat kan niet anders gebeuren dan op grond van de machtsverhoudingen, die tussen deze kleine landen bestaan, waarbij ten slotte nog weer het woord van de groten beslist.

In de twee en een-half jaar na Potsdam hebben de werkelijk machtigen (het zijn er feitelijk maar twee — Rusland en Amerika — want Engeland en Frankrijk komen meer en meer achter Amerika te staan en worden steeds meer afhankelijk van dit land), herhaaldelijk hun buitenlandse ministers bijeen laten komen, om te bespreken hoe, volgens de overeenkomsten van Yalta en Potsdam, moest worden gehandeld. En hoe verder de tijd vordert, steeds blijkt duidelijker, dat men het niet meer eens kan worden. Het was reeds zover gekomen, dat men vóór de conferentie in Londen bijeen kwam, reeds wist, dat ze op niets zou uitlopen. Men heeft ze toch door laten gaan, want geen van allen wil de schuldige zijn aan het mislukken van de „vrede”.

Waar macht de grondslag van de vrede is en ieder der betrokkenen er argwanend op let, of de ander niet te veel aan macht

toeneemt, kunnen de verschillende conferenties geen ander beeld geven dan een voortdurend gevecht.

Daarbij komt, dat de ontwikkeling niet is stil blijven staan. De machtsverhoudingen tussen de grote drie, tijdens Yalta en Potsdam zijn sindsdien veranderd. Amerika met zijn geweldige productie, ongeschonden door de oorlog, kan en wil de hele wereld met industriële goederen voorzien — als het credieten of leningen, met of zonder Marshall-plan, in dollars verstrekt — kunnen, daarvoor goederen (machines, grondstoffen en levensmiddelen) worden ingevoerd. De meeste landen hebben daaraan dringend behoefte en aanvaarden graag de voorwaarden, die er aan zijn verbonden. Dat betekent afhankelijkheid van Amerika, dus versterking van de macht van dit land. Voeg daarbij een grote vloot en luchtmacht met de modernste uitrusting en — de honderden atombommen; dit verschrikkelijke wapen, dat tijdens de laatste dagen van de oorlog tegen Japan nog even werd gebruikt. Wie kan ook maar bij benadering zeggen hoe groot de macht van de kolos, Amerika, nu in werkelijkheid is?

Maar Rusland heeft ook niet stil gezeten. De Russische bureaucratie heeft het gebied waar zij heerst, vergroot. Zij heeft haar eigen methode van beheersing, van productieoording, en uitbuiting. Elke dag verstevigt zij dit systeem in de door de Russische legers bezette gebieden. Ongetwijfeld betekent ook dit een groei van macht, maar hoe groot deze macht is, wordt verborgen achter de schermen van het stalen gordijn, evenals het antwoord op de bange vraag, of Rusland niet toch ook met de productie van atombommen is begonnen.

Veranderde machtsverhoudingen brengen, volgens de „realistische” kijk der heersende klassen, veranderde voorwaarden voor een „vredig” samenleven der landen naast elkaar. Daarom gaat het gevecht der diplomaten. En aangezien men het niet eens kan worden, neemt men zijn eigen maatregelen. Amerika, Engeland en Frankrijk hebben alle voorbereidingen getroffen om het door hun troepen bezette Duitsland als een onderdeel van hun economisch systeem te laten werken, zonder verder de medewerking of toestemming van Rusland te vragen.